

(Landgericht) zvláštní soudní oddělení pro spory obchodní, ani u úředního soudu oddělení pro spory z pracovního poměru.

Konečně jest pro Čechy a pro Moravu zřízen t. zv. soud branné moci (Wehrmachtgericht) se sídlem v Praze a v Brně, jenž jest výlučně příslušným pro veškeré trestní záležitosti, jimiž byly poškozeny zájmy branné moci. Jeho sestavení odpovídá složení dřívějšího divisního soudu, neboť mu předsedá vojenský soudce z povolání se dvěma přísedícími — soudci laiky a to s jedním z řad důstojnictva a s druhým z řad mužstva. Úřad veřejného žalobce zastává opět vojenský soudce z povolání, při čemž jednou přebírá úlohu předsedy senátu, po druhé opět úlohu veřejného žalobce. Proti rozhodnutím tohoto soudu není opravného prostředku, neboť má t. č. povahu válečného soudu. Rozsudek stává se však právoplatným teprve potvrzením velícího generála.

Konečně zasedává v Praze ještě t. zv. Říšský válečný soud (Reichskriegsgericht), jenž jest příslušný výlučně pro určité velmi závažné trestní činy.

Pro řízení před soudem branné moci platí ustanovení říšského trestního řádu a trestné činy podléhají skoro výlučně ustanovením a sankcím říšského trestního zákona.

Dlužno zvláště upozorniti, že říšský trestní zákon ani trestní řád nezná pojmu podmíněného odsouzení.*)

*) Na trestné činy spáchané za platnosti bývalých československých trestních norem jest ovšem použití trestní normy pro obžalovaného příznivější. Je-li norma o podmíněném odsouzení normou hmotněprávní, tedy by se mělo u takových trestných činů podmíněné odsouzení připustiti. Praxe však se rozhodla pro řešení, že zákon o podmíněném odsouzení je normou procesní a proto ani u trestných činů starých, souzených dle zákonů dříve československých, se podmíněné odsouzení nepřipouští. — Pozn. red.

Naproti tomu u civilních soudů se soudí podle dosavadních zák. ustanovení platných na území Protektorátu Čechy a Morava, tedy zejména podle všeob. obč. zákona, civilního řádu soudního a dalších speciálních zákonů, nedošlo-li jako ku př. v právu manželském k změně potud, že občané německé národnosti podléhají ustanovením platných říšských zákonů.

Lze tedy celkem říci, že řízení před civilními německými soudy v Protektorátu Čechy a Morava se neliší skoro vůbec od řízení před protektorátními soudy. Tomu ostatně nasvědčuje i ta okolnost, že stupnice kolkové jsou úplně totožné se stupnicemi platnými v civilních, exekučních, knihovních a nesporných věcech, jen však s tím rozdílem, že nutno použití jiných kolků (Kostenmarken), a že veškeré kolky dlužno nalepiti na první pare.

Zmateční stížnost či odvolání o nepodmíněném odsouzení?

Zdá se téměř zbytečné, nadhazovati uvedenou otázku a se o ní rozepisovati. Denní zkušenost však poučuje, že tomu tak není, neboť se s neuvěřitelnou vytrvalostí či dokonce nedbalostí stále volí nesprávný opravný prostředek.

Vyslovil-li nalézací soud, že se podmíněný odklad výkonu trestu nepovoluje proto, že je podle zákona vyloučen, pak lze tento výrok napadati jen zmateční stížností.

Odepřel-li nalézací soud podmíněné odsouzení, poněvadž nejsou tu podstatné důvody, z nichž lze míti za to, že odsouzený povede pořádný život a že tudíž výkonu trestu je třeba k pachatelovu polepšení, lze toto rozhodnutí napadnouti jen odvoláním.

Je proto nezbytné, dříve než se kdo rozhodne podati opravný pro-

středek, aby se z opisu rozsudku přesvědčil, z jakého důvodu bylo podmíněné odsouzení odepřeno, a aby se teprve pak rozhodl pro správný opravný prostředek.

Vyloučil-li nalézací soud podmíněný odklad výkonu trestu, ježto zákon zakazuje jej povolit — jako je tomu v případě § 2 zák. o podm. ods. — je zbytečné popisovat celé stránky odvolání, na nichž se odůvodňuje, že obžalovaný je hoden dobrodiní zákona, když nelze s úspěchem dovodit zmateční stížnosti, že nalézací soud použil ustanovení § 2 cit. zák., ač v případě, o nějž jde, nebyly splněny jeho podmínky.

František Poláček.

Kdy má poplatník nárok na posečkání daní.

Jedním z opatření zákona o přímých daních na ochranu poplatníka proti úřadu je ustanovení § 283, odst. 2, jímž se dává poplatníkovi za určitých podmínek nárok na posečkání daně.

Toto ustanovení zní:

»Přesahuje-li předpis jednotlivé daně s přírážkami alespoň o 30% předpis téže daně s přírážkami na nejbližší předcházející berní rok a požádá-li poplatník v odvolání z tohoto předpisu za posečkání, je úřad povinen posečkati část předpisu, proti níž směřuje odvolání, nejvýše však částku, o níž napadený předpis přesahuje předpis na nejbližší předcházející berní rok. Ustanovení toto neplatí u všeobecné a zvláštní daně výdělkové, pokud některá z těchto daní byla na nejbližší předcházející berní rok vyměřena podle § 57, odst. 7. nebo podle § 83, odst. 16.«

Že jde o nárok poplatníka plyne ze slov: ... je úřad povinen posečkati.... To znamená, že úřad k rozhodování o posečkání příslušný, zkoumá toliko, zda jsou splněny podmínky nároku zákonem stanovené a zjistí-li, že tomu tak je, povolí poplatníkovi posečkání v rozsahu stanoveném zákonem. Toto posečkání nelze ovšem vázati na výhrady a podmínky, ani je nelze kdy-

koli odvolati, jako posečkání podle § 283, odst. 1 zák. o př. daních. Poněvadž pak jde o nárok strany, není třeba žádost o povolení tohoto posečkání ani kolkovati.

První podmínkou nároku je, že předpis jednotlivé daně s přírážkami přesahuje alespoň o 30% předpis předchozí. Z toho plyne, že poplatník zdaňovaný poprvé nároku na posečkání daní nemá vůbec. Naproti tomu však pouhé dočasné osvobození v minulém roce není nároku na překážku (viz prováděcí nařízení) a nutno tedy v takovém případě posečkati eventuálně i celou vyměřenou daň.

Pod pojmem jednotlivá daň nelze rozuměti toliko různé druhy daně, ale i daň stejnou, stejnému subjektu vyměřovanou, avšak z jiného předmětu. Z toho plyne, že za jednotlivou daň ve smyslu hořejšího zák. ustanovení nelze na příklad pokládati úhrnný předpis daně činžovní z pěti domů poplatníkových, nýbrž daň činžovní z každého domu samostatně.

Další podmínkou je, že proti předpisu příslušné daně bylo podáno včas odvolání.

Příročí neposkytuje se z moci úřední, nýbrž je nutno o ně žádati, ať už přímo v opravném prostředku, či v samostatném podání. Že jde o příročí podle § 283, odst. 2, musí býti patrné alespoň z obsahu, není-li to v žádosti či v odvolání nebo stížnosti uvedeno v ý s l o v n ě.

Nárok musí býti uplatněn v odvolací lhůtě. V zákoně je sice řečeno, že strana musí o příročí požádati v odvolání, ale nebude jisté sporu o tom, že nárok na příročí lze uplatniti i samostatnou žádostí, ovšem v odvolací lhůtě podanou. Strana nemusí totiž své odvolání omeziti jen na jediné podání, nýbrž má právo, pokud odvolací lhůta ještě neuplynula, své již podané odvolání kdykoli a čímkoli doplniti a te-